

РЕШЕНИЕ

№ 917

гр. Варна, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова

Членове: Светлана Т.
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно гражданско дело № 20223100500994 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по **ВЖ на Д.У. ЕООД, ЕИК 200733809**, София, срещу решение №2875/06.07.2020г., постановено по ГД №6745/2019г. на ВРС, 43 състав, с което съдът е приел за установено по отношение на М.С. Г.-Б., ЕГН *****, че вземането на вискателя „Д.У.“ ЕООД, ЕИК 200733809, гр. София, ж.к. „Илинден“, бл. 3, ет. 8, ап. 38, от длъжника „Лукс Имоти Варна“ ЕООД, ЕИК 148036092, гр.Варна, ул. „Прилеп“ № 173, Бизнес център „Бий Гардън“, ет. 3, офис 18, по изп. дело № 20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д., рег. № 808 КЧСИ, за сумата **15 734,14 лева**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор за доставка и монтаж на съоръжения за плувен басейн от 25.08.2014г., сумата от **3 540,31 лева**, представляваща неустойка за забавено плащане на главницата, начислена за периода 21.12.2014г. до 20.05.2015г., сумата от **385,49 лв.**, представляваща държавна такса и сумата от **554,00 лв.** представляваща адвокатско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 132/2015 г. по описа на РС – Елена, **не съществува, на основание чл.464, ал.1 ГПК.**

В жалбата се твърди, че решението на ВРС е неправилно – постановено при съществени процесуални нарушения и незаконосъобразно. Твърди се, че съдът е допуснал няколко процесуални нарушения, които са препятствали упражняване правото на защита на ответника - въззивник. Твърди се, че решението е постановено при неправилно установена

фактическа обстановка. Въззивникът поддържа пълно изпълнение на договора за доставка и монтаж на съоръжение за плувен басейн от 25.08.2014г. Твърди, че насрещната страна не е възразила за неизпълнен договор, неизпълнени СМР или за разваляне на същия договор. Твърди, че проектодоклада по спора е бил изменен от съда, а поради допуснати процесуални нарушения страната не е могла да организира защитата си и да представи доказателства за изпълнението на договора. Твърди, че с исковата молба не е било въведено неизпълнение на договора. Твърди се, че такива твърдения не са обективирани и в проекто-доклада по спора, а едва в определение от 10.01.2020г. Твърди се, че на въззивника не бил връчен препис от отговора на другия ответник ЛУКС ИМОТИ ВАРНА ООД. На страната не бил изпратен и препис от изменения доклад по спора, в който са били дадени съответни указания на страната за неангажиране на доказателства от значение за спора. Прави се довод, че по делото са представени множество писмени доказателства, установяващи частични плащания по договора за доставка и монтаж, които в съвкупност установяват /както и осчетоводяването на документите/ съществуване на договорна връзка между ответниците, съответно предпоставките на чл.464 ГПК.

Твърди се, че по делото не е установено разваляне или преустановяване действието на договора за доставка и монтаж, поради което се поддържа, че същият е действащ и обвързва страните. Твърди се още, че присъдените в полза на ищеца разноски са прекомерни, а и страната не била представила доказателства за тяхното фактическо извършване и изменение на решението в частта за лихвите и разноските.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **отговор на ВЖ** от насрещната страна **ЛУКС ИМОТИ ВАРНА ЕООД**, ЕИК 148036092, Варна, чрез адв.Н.Б., в за оспорване на основателността на същата. Моли да бъде оставена без уважение, а обжалваният съдебен акт да бъде потвърден. Страната сочи, че не са допуснати процесуални нарушения на съда, вкл. че страните са редовно призовавани за съдебните заседания. Не са налице процесуални нарушения и при изготвяне доклада по делото. Независимо от предоставената възможност за ангажиране на доказателства от страните съобразно изменения доклад на спора, Д.У. не е предприел никакви процесуални действия, а единствено е претендирал разноските по делото и срок за писмени бележки. Поради това, въззиваемата страна твърди, че изложеното в жалбата не кореспондира на действителността и оплакванията са неоснователни.

Не са налице и твърденията от въззивника нарушения на материалния закон. Поддържа, че за основателността на вземането на Д.У. от значение би било не само наличието на договор, но изпълнението на задълженията по него от изпълнителя Д.У., каквито доказателства не били събрани. Съдът е постановил правилно и обосновано решение въз основа на събраните доказателства и разместената док.тежест в процеса по чл.464 ГПК като е уважил предявения отрицателен установителен иск на М.Г.Б. за установяване несъществуването на вземане на Д.У. от длъжника Лукс Имоти Варна ЕООД по изп.дело №20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д.. Претендира се потвърждаване на съдебното решение ведно с присъждане на страната на сторените съдебно-деловодни разноски.

По делото е постъпил **отговор** и от насрещната страна М.С. Г.-Б. чрез адв.Н.Т., за неоснователност на жалбата. Излага, че постановеното решение е правилно и законосъобразно. Сочи, че съдът не е допуснал процесуални нарушения по делото като на страната е била осигурена възможност за ангажиране на относимите доказателства съобразно изменения доклад на спора и разпределената док.тежест. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание пред въззивния съд не се явява представител на въззивника Д.У. ЕООД.

М.Б. се представлява в процеса от адв.Н.Т., която поддържа отговора за неоснователност на жалбата.

ЛУКС ИМОТИ ВАРНА ЕООД чрез адв.Н.Б., поддържат отговора си за неоснователност на жалбата.

За да се произнесе по спора съдът съобрази, че производството е образувано по искова молба на М. СТ. Г., ЕГН *****, ЕИК 148036092, гр.Варна и „Д.У.“ ЕООД, ЕИК 200733809, гр.София, за установяване, че вземането на вискателя „Д.У.“ ЕООД от длъжника „Лукс имоти Варна“ ЕООД, ЕИК 148036092, по изп. дело № 20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д., рег. № 808 КЧСИ, в размер на 15 734,14 лева, представляваща дължимо възнаграждение по Договор за доставка и монтаж на съоръжения за плувен басейн от 25.08.2014 г., сумата от 3540,31 лева, представляваща неустойка за забавено плащане на главницата, начислена за периода 21.12.2014 г. до 20.05.2015 г., сумата от 385,49 лв. представляваща държавна такса и сумата от 554,00 лв. представляваща адвокатско възнаграждение, и за които суми е издаден изпълнителен лист по ЧГД №132/2015 г. по описа на РС – Елена, не съществува.

Ищецът твърди, че е кредитор на „Лукс Имоти Варна“ ЕООД и вискател по изпълнително дело № 20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д., рег. № 808, с район на действие ОС – Варна, водено срещу този длъжник. Вторият ответник – „Д.У.“ ЕООД, също е вискател по изп. дело, въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 132/2015 г. по описа на РС - Елена, с който „Лукс имоти Варна“ ЕООД е осъдено да му заплати исковите суми. Твърди се, че на 12.04.2019 г. по изпълнителното дело е предявено разпределение на постъпили суми от заповест за вземания на длъжника „Лукс Имоти Варна“ ЕООД по банкови сметки, открити в Банка Пиреос България АД по изп.д. № 20178080400912, като сумата от 1077,70 лева е разпределена както следва: По реда на привилегиите, съгласно чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД - за такси и разноски по изп.дело, включително т.26 ТТРЗЧСИ - 1077,70 лв., от които: такси по изпълнителното дело - 673,02 лв.; разноски по изпълнителното дело, представляващи адвокатски хонорар - 404,68 лв.; останалите вземания не се удовлетворяват. Излагат се твърдения, че вискателят „Д.У.“ ЕООД се явява привиден кредитор, т.к. задължението, посочено в изпълнителния лист като основание за вземането му било погасено. В тази връзка ищецът излага твърдения, че договорът от 25.08.2014 г., сключен между „Лукс Имоти Варна“ ЕООД, като възложител, и „Д.У.“ ЕООД, като изпълнител, има за предмет доставка и монтаж на съоръжения за плувен басейн,

находящ се в с. Николовци, общ. Елена. Съгласно чл. 1, раздел I, възложителят се задължава да заплати на изпълнителя сумата от 39 683,92 лв. Във връзка с изпълнението на договора, от страна на „Д.У.“ ЕООД са били издадени фактури както следва: фактура № 0000000502 от 25.08.2014 г. на стойност 21865,20 лв.; фактура № 0000000522 от 14.10.2014 г. на стойност 7319,53 лв. и фактура № ***** от 10.11.2014 г. на стойност 17818,72 лв. Всички фактури били на обща стойност 47 003,45 лв. Въз основа на така издадените фактури, от страна на „Лукс Имоти Варна“ ЕООД са били извършени плащания както следва: по фактура № 0000000502 от 25.08.2014 г. - плащане в размер на 21865,20 лв., с платежно нареждане № 8134074 от 25.08.2014 г. Платежното било на обща стойност 42451,44 лв., тъй като с него били платени и задълженията по ф-ра № 0000000500 от 25.08.2014 г., издадена от „Д.У.“ ЕООД, по друг сключен между страните договор, със стойност на фактурата 20586,24 лв.; по фактура № 0000000522 от 14.10.2014 г. - плащане в размер на общо 7319,53 лв., с платежни нареждания № 8549884 от 31.10.2014 г. на стойност 1500 лв., № 8494593 от 06.11.2014 г. на стойност 1500 лв. и № 8566558 от 10.11.2014 г. на стойност 4319,53 лв.; по фактура № ***** от 10.11.2014 г. - плащане в размер на 10000 лв., с платежно нареждане № 8643382 от 24.11.2014 г. Твърди се, че всички дължими от „Лукс Имоти Варна“ ЕООД към „Д.У.“ ЕООД, суми по договора от 25.08.2014 г. били заплатени, поради което и за „Д.У.“ ЕООД не е налице вземане, основано на Договора за доставка и монтаж от 25.08.2014 г. Твърди се, че сумата от 7818,72 лв., представляваща неплатена част по договора, е недължима, поради неизпълнение на задълженията на „Д.У.“ ЕООД по сключения договор от 25.08.2014 г. Ищецът твърди наличие на злоупотреба с право, тъй като в разпределението се допуска участие на лице, което няма материално право на вземане от длъжника.

В срока по чл.131 ГПК ответникът „Д.У.“ ЕООД представя отговор на исковата молба, с който оспорва допустимостта и основателността на иска. Твърди, че ищцата няма право на иск, т.к. спорът за материалноправното отношение, предмет на исковата молба, отдавна бил решен с издаване на заповед за изпълнение № 113/26.06.2015 г. по ч. гр. д. № 132/2015 г. на РС - Елена като бил издаден и изпълнителен лист от 21.08.2015 г. След като заповедта била влязла в сила, ответникът счита, че се стабилизират всички факти, въз основа на които би могло да се възрази срещу вземането. Излага становище, че със стабилизирането на заповедта за изпълнение се получавал ефект на окончателно разрешен правен спор относно съществуване на вземането към момента на постановяване на заповедта по чл. 410 ГПК. Сочи, че вземането по цитираната заповед било различно от вземанията, погасени от ответника „Лукс Имоти Варна“ ООД с цитираните в исковата молба плащания. Ответникът „Лукс Имоти Варна“ ООД бил признал тези вземания и т.к. не бил подал възражение, въпросът бил решен с влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Твърди липса на правен интерес за ищцата, тъй като интересите на вискателя Марийка Г. не били застрашени, тъй като имуществото на длъжника било достатъчно за удовлетворяване на двамата вискатели. Изпълнението било насочено към изпълнение на два недвижими имота на длъжника „Лукс Имоти Варна“ ООД, с кад. идентификатори

10135.3506.260.11.7 и 10135.3506.260.11.7, върху които била наложена обезпечителна мярка „възбрана“. Тяхната пазарна цена многократно надхвърляла сбора от всички вземания на двамата вискатели. По същество оспорва качеството на ищцата на вискател по изпълнителното дело. Твърди, че оспореното вземане съществува и произтича не от посочените в исковата молба фактури, а от други такива и от друг договор.

Съдът, въз основа на твърденията и възраженията на страните, събраните доказателства, ценени в съвкупност и по вътрешно убеждение намира за установено следното:

При преценка редовността на ВЖ съдът констатира, че същата е подадена от легитимирана страна, чрез упълномощен проц.представител, в преклузивния срок, при интерес от обжалването.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността, а по допустимостта в обжалваната част; по отношение на правилността на решението съдът е обвързан от оплакванията в жалбата.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл.236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявените искания и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Решението е обжалвано изцяло.

Въззивният състав в разпоредително заседание от 20.05.2022г. е разгледал обстойно направените от въззивника оплаквания за допуснати от първата инстанция процесуални нарушения и ги е намерил за изцяло неоснователни. Съображенията на състава са обективирани в определение рег.№1907/20.05.2022г.

Пред въззивния съд не са правени и не са събирани нови доказателства, поради което правната си преценка съставът на ВОС основава на събраните вече доказателства.

С предявения иск се оспорва правото на Д.У. ЕООД на вземане от Лукс Имоти Варна ЕООД, съответно правото му да участва в разпределението по изп.дело №912/2017г. на ЧСИ З.Д., рег.№808 в КЧСИ като се твърди, че вземането по договор за доставка на съоръжения за плувен басейн, е погасено от задължената страна до размера по договора, а за остатъка е недължимо поради липса на изпълнение.

Предявеният иск е допустим съобразно предпоставките на чл.464 ГПК и цели разрешаването на спор между вискателя – ищец и друг кредитор на общия длъжник, участващ в разпределението и конкуриращ с ищеца.

Въз основа на събраните доказателства, твърденията и възраженията на страните се установяват следните обстоятелства: Не се оспорва съществуването на договор за доставка на съоръжения за басейн от 25.08.2014г., сключен между двамата ответници. Видно от същия, уговорената между страните цена на доставката и монтажа е 39 683.92 лева с ДДС, съгласно спецификация към договора. При допълнително възникнали разходи за труд и материали се попълва спецификация №2 към договора.

Не се спори, че въз основа на договора от 25.08.2014г. е била издадена Заповед за

изпълнение по реда на чл.410 ГПК по ЧГД №132/2015г. на РС-Елена, в полза на Д.У. ЕООД срещу Лукс Имоти Варна ЕООД, за сумата 15 734.14 лева, дължимо възнаграждение по договора за доставка на съоръжение за басейн както и неустойка в размер на 3 540.31 лева по същия договор, начислена за периода от 21.12.14г. до 20.05.2015г., ведно с държавни такси и разноски за заповедното производство. В полза на молителя –заявител е издаден изпълнителен лист на 21.08.2015г. По заповедното дело не е постъпило възражение от Лукс имоти Варна, а постъпило такова с правно основание чл.423 ГПК, не е било прието с определение по ЧГД №1494/2015г. на ОС –В.Търново.

Същевременно се установява, че изп.дело е образувано по молба на Д.У. ЕООД на 10.11.2015г. въз основа именно на цитирания по –горе изп.лист по ЧГД №132/2015г. на РС-Елена.

По делото е приложена и преписка от изп.дело №912/2017г. на ЧСИ рег.№808.

Съгласно приетото заключение на ССЕ, неоспорена от страните, се установява, след проверка в счетоводствата на двете ответни дружества, както и всички материали по делото, че посочените в исковата молба, издадени от Д.У. фактури №№502/25.08.14г., №522/14.10.2014г. и №525/10.11.2014г., са надлежно осчетоводени в счетоводството както на Лукс имоти Варна ЕООД, така и при Д.У. ЕООД. Същите удостоверяват общо задължения в размер на 39 169.54 лева, ДДС в размер на 7 833.91 лева, или общо 47 003.45 лева. По тези фактури доставчик е Д.У. ЕООД, а получател Лукс имоти Варна ЕООД. И трите фактури са включени съответно в дневник на продажбите на доставчика и в дневник на покупките – при получателя Лукс Имоти Варна с идентични стойности. Според вещото лице, ответникът Лукс имоти Варна е заплатил по тези фактури сумата 39184.73 лева с остатък за плащане 7 818.72 лева. Освен цитираните фактури, вещото лице констатира и още една издадена по договора фактура №526/10.11.2014г., на стойност 5 296.65 лева и ДДС на стойност – 1 059.33 лева, или общо 6 355.98 лева. /л.17/ Тази фактура е осчетоводена и при двете дружества, но няма отразено плащане от Лукс имоти Варна по нея.

По делото е установено и качеството на М.Б. –Г. на присъединен вискател по изп.дело, считано от м.02.2019г. /вж.приложена преписка от изп.дело, том втори/. Същата се легитимира като кредитор на Лукс имоти Варна ЕООД въз основа на изпълнителен лист, издаден по ЧГД №17535/2019г. на ВРС, по чл.417 ГПК за сумата от 71 100 лева – задължение по запис на заповед. Ищцата участва в разпределението от 12.04.2019г. по изп.дело.

По делото е приложен протокол за разпределение на осребрена сума от 12.04.2019г., част от преписката по изп.дело като спрямо същия се установява своевременното предявяване на иска съгласно приложимата разпоредба.

От правна страна въззивният съд достига до следните **правни изводи**:

Предявен е отрицателен установителен иск от вискател в принудителното изпълнение, за отричане съществуването на вземане на конкуриращ друг вискател Д.У. ЕООД от общия длъжник Лукс имоти Варна ЕООД.

Оспореното с иска вземане е основано на изпълнителен лист, издаден в полза на първия ответник Д.У., по реда на чл.410 ГПК, въз основа на договор за СМР/изработка/ от 25.08.2014г. за доставка и монтаж на басейн, сключен между двете ответни дружества. Искът е предявен в преклузивния срок, считано от извършеното разпределение по изп.дело №912/2017г. на ЧСИ З.Д. и в този смисъл е допустим. До приключване на устните прения в настоящото производство, не са ангажирани доказателства за отпадане интереса и легитимацията на ищеца по иска с правно основание чл.464 ГПК.

Възраженията на въззивника Д.У. ЕООД за липса на правен интерес и недопустимост за оспорване на влязла в сила заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, съдът намира за неоснователни. На първо място, специалната разпоредба на ГПК изрично допуска преразглеждането на факти и обстоятелства отпреди производството по издаване на изпълнителния лист. На следващо място, дори установени между ответниците отношения по съдебен ред, са непротивопоставими на неучаствалото в производството трето лице, ищец по настоящия спор. В този смисъл и поради изричното овластяване на взыскателя в изпълнението, за ищеца е налице интерес от предявения иск за отричане вземането на конкуриращ взыскател в принудителното изпълнение.

Ищецът установява единствено качеството си на взыскател по изп.производство. В тежест на ответника - взыскател е да установи вземането си спрямо общия длъжник по реда на главното и пълно доказване.

Отношенията между страните са основани на писмен договор за доставка и монтаж на басейн от 25.08.2014г., в който е уговорена цена за СМР в размер на 39 683.92 лева с ДДС, платима разсрочено на три вноски съгласно т.13 от договора. С финалното плащане следва да се приеме, че е налице монтиране на възложения басейн след извършване на 72 часови проби.

Вземането на Д.У. ЕООД, за което е издадена стабилизирана заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК, което е предмет на изпълнение по изп.дело №912/2017г. на ЧСИ З.Д., е обективизирано в три фактури – фактури №№502, 522 и 525, на обща стойност от 47 003.45 лева. Съдът намира, че връзката на тези фактури с процесното правоотношение по цитирания по-горе договор за доставка и монтаж на басейн е безспорна. Длъжникът Лукс имоти Варна ЕООД не оспорва това обстоятелство както и твърди извършено пълно погасяване на задължението си.

Въз основа на приетата, неоспорена от страните, кредитирана от съда счетоводна експертиза се установява, че приложените с исковата молба фактури са били осчетоводени при двете дружества, съответно включени за съответните данъчните периоди в дневниците на продажбите и покупките. /вж.л.70 по делото/ като същите са заплатени от Лукс имоти Варна на Д.У., до размера на 39 184.73 лева.

Въз основа на приложената преписка по изп.дело №912/2017г. и представените по него писмени доказателства – цитираните по-горе фактури и преводни нареждания се установява, че въз основа на същите възложителят на работата Лукс имоти Варна е заплатил на Д.У. по фактури №№502, 522 и 525 общо 39 184.73 лева, както е посочено в ССЕ.

Същевременно съдът констатира, че видно от посоченото в преводните нареждания основания за плащане, по ф.502/25.08.2014г. е заплатена и сума по предходна фактура №500, която не е предмет на иска, в размер на 20 585.24 лева. Заплатена е пълната стойност на процесната фактура в размер на 21 865.20 лева с ДДС. Фактура №522 е заплатена в пълната си стойност с ДДС в размер на 7 319.53 лева. /с три броя преводни нареждания, описани и в заключението на в.л.Станев/ Фактура №525/10.11.2014г. е заплатена до размера от 10 000 лева, частично от общо 17 818 лева с ДДС. В основанието за плащане длъжникът сам е отразил, че заплаща частично стойността на фактурата. /вж.преводно нареждане към фактурата по изп.дело и ЧГД, приложени към настоящото/

Или, въз основа на горното се установява, че е налице незаплатена стойност по тази фактура, в размер на 7818.72 лева. Възраженията, че тази сума не се дължи се опровергава от извършените извънпроцесуални действия на ответника, който изцяло е заплатил предходните фактури и не оспорва връзката им с процесния договор за СМР.

За този размер съдът намира предявения отрицателен установителен иск за неоснователен, тъй като се установява въз основа на осчетоводяване на фактурите и извършените плащания, съществуването на задълженията и техния размер. Последното плащане е обусловено от извършване на проби след монтирането на басейна по арг. на чл.13 от договора. Предвидена е издаване на фактурата пет дни след посочените проби, което сочи на приемането на работата от възложителя. Същият не е твърдял недостатъци или неизпълнение на СМР по спецификация №1 към договора. Обстоятелството, че в договора е посочена обща цена от 39 683.92 лева с ДДС, не изключва задължението на възложителя при изпълнение и приемане на останалата част от работата, при липса на възражение за неизпълнена/некачествено изпълнена/ част, да заплати пълната дължима цена. Горното се обуславя както от задължението на възложителя да прегледа и приеме работата, при липса на възражения, така и от обстоятелството, че същият е заплатил надлежно по-голямата част от фактура №525/2014г. както и предходните две фактури по спорния договор.

Отразяването на фактурата в счетоводството на ответното дружество –възложител, включването □ в дневника на покупки по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване и размер. То е проекция на материалноправната разпоредба на чл.301 от ТЗ.

Върху дължимата главница се дължи и ДДС, начислен от изпълнителя и включен във всяка една от приложените фактури, тъй като извършването на СМР от регистрирано по ЗДДС лице по сключен договор за изработка представлява облагаема доставка по смисъла на ЗДДС. В този случай в сумата, дължима на изпълнителя по реда на чл.86 ЗДДС следва да бъде включен и ДДС, когато такъв се начислява от изпълнителя по реда на чл.86 ЗДДС. От възложителя не са направени конкретни възражения срещу задължението, а твърдяното общо неизпълнение съдът намира за неоснователно предвид изложените по-горе аргументи. В този смисъл, съдът намира, че в полза на Д.У. съществува вземане от Лукс имоти Варна в размера, установен и от заключението от 7818.72 лева, представляващо доплащане за дължимо възнаграждение по спецификация №1 от договора.

Съгласно издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, въз основа на която ответникът Д.У. се легитимира като кредитор на Лукс имоти Варна, същият има вземане за общо 15 734.14 лева, от които 7818.72 лева – по договора за доставка и монтаж от 25.08.2014г. и **7 915.98 лева** – допълнителни СМР по същия договор /6355.98 лева – трамплин, перила, преливник и др. както и сумата 1112.56 лева – допълнителни дейности по басейна съгласно проекта/. По отношение на сумата от 7 915.98 лева съдът намира, че с оглед осчетоводяване на фактура №526/10.11.2014г. при ответника Лукс имоти Варна и включването ☐ в дневник на покупките по ДДС, задължението следва да се счита за признато от длъжника. По същото не е извършено плащане според заключението на счетоводната експертиза.

Като частен свидетелстващ документ, който удостоверява изгодни за издателя си обстоятелства, фактурата при надлежно оспорване, следва да бъде ценена от съда в съвкупност с всички останали доказателства, вкл. такива които опровергават съдържанието ☐. В случая доказателствата по делото се изчерпват с приложената фактура и констатацията на вещото лице, че същата е редовно осчетоводена при ответника Лукс имоти Варна, но по нея не е извършено плащане. Длъжникът –възложител нито въвежда ясни твърдения относно липсата на задължение по тази фактура, нито оспорва осчетоводяването или съдържанието/и датата/ на първичния счетоводен документ.

Не се оспорва, че фактура №526/2014г. е осчетоводена при ответника Лукс имоти Варна както че е включена в дневника за покупките по ДДС на възложителя на работата. Съобразно практиката на ВКС и съдилищата, фактурата /при липса на писмен договор/ може да бъде доказателство за възникване на правоотношението при наличие на съществени реквизити на същото, обективирани в нея. Отразяването ☐ в счетоводството на възложителя, включването ☐ в дневника по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея представляват недвусмислено признание на задължението и доказват неговото съществуване. В този смисъл са налице множество постановени съдебни актове /решение по т.дело 2741/2014г. на Първо т.о., решение №71/2014г. по т.дело 1598/2013г. на второ т.о. и др., които се споделят от настоящата инстанция. В случая, ответникът не е оспорил съдържанието на фактурата и датата на съставянето ☐; не е въвел ясни възражения по оспорването на изпълнението, респ. плащането по същата. Не са налице доказателства, които да опровергават доказателствения факт, за който свидетелства счетоводния документ.

Действително, при наличие на други доказателства, представени и от двете страни по договора за изработка, съдът следва да коментира това възражение съобразно твърдените факти, през призмата на всички обсъдени доказателства. В случая не се оспорва правоотношението, не се оспорват предходните плащания по същото както и не се оспорва осчетоводяването на фактурата за допълнителните СМР. Същевременно липсват ясни възражения поради каква причина не се дължи плащане по фактура №526. От съдържанието на същата следва директно връзката ☐ с процесното правоотношение – както по време на възникване, така и с оглед на обективирания СМР. Не са въведени твърдения, че фактурите се издават преди извършване на работата и нейното приемане. Не е оспорено твърдението на

изпълнителя, че работата е била предадена и приета най-късно през м.12.2014г. В тази връзка настоящият състав цени и приложен по изп.преписка констативен протокол за извършената работа по конкретния договор, подписан от изпълнителя и техническия надзор.

По въпроса за доказателствената сила на вписванията в счетоводните книги е налице последователна съдебна практика, според която вписванията в счетоводните/търговски/ книги са частни свидетелстващи документи, чиято доказателствена сила не е равнозначна на материалната док.сила на официалните свидетелстващи документи, независимо от разпоредбите на чл.182 ГПК и чл.55 ТЗ. Формалната доказателствена сила се отнася до факта на писменото изявление и неговото авторство, без да обхваща други данни, за които документът свидетелства. Поради това док.сила на свидетелстващите документи се преценява по вътрешно убеждение на съда и с оглед на всички останали обстоятелства по делото. /решение 218/05.07.11г. по ГД 775/2010г.; решение 57/29.04.2014г. по ГД 354/2012г. на 4 г.о. и др./ Именно поради това, съдът възприема и заключението на счетоводната експертиза, а не на последно място и поведението на задълженото лице, което не само не се е противопоставило на издадената фактура, но е осчетоводило същата и включило в дневника на покупките по ДДС.

С оглед на изложеното, съдът следва да приеме, че с осчетоводяване на фактура №526/2014г. е признато съществуването на задължението, а косвено и изпълнението на договора в тази част. При признание съществуването на задължение по нея, без да е оспорена като документ и съдържание, ответникът не би могъл да откаже плащане. Признанието на съществуващо задължение по фактурата е последващ възлагането и извършването на работата, факт с правно значение. В този смисъл, съставът достига до извод за съществуване на обективизираното в нея задължение на възложителя.

Предмет на заповедта е и неустойка за забавено плащане на главницата от общо 15 734.14 лева, в размер на 3 540.31 лева, начислена за периода 21.12.2014г. до 20.05.2015г. /за пет месеца/ Съгласно т.32 от договора, при закъсняло плащане, възложителят дължи неустойка в размер на 0.15% от незаплатената стойност на оборудването по спецификация №1 за всеки просрочен ден след сроковете за плащане по т.13 от договора. Тъй като изискуемостта на вземането за неустойка съвпада с приемането на работата, а такова не е установено на посочената дата - с подписване на протокол за приемо-предаване от страните или приподписване от двама свидетели /при отказ на една от страните/, съдът намира, че поради осчетоводяването на фактура №525/2014г. още през м.11.2014г., възложителят дължи неустойката, предвидена в договора дори от по-ранен момент от претендираното. Съдът възприема в този смисъл и разпоредбата на чл.303а от ТЗ, че ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14 дневен срок от получаване на фактурата, която дата не е оспорена. В негова полза съществува задължение за заплащане на поне законната лихва за забава до предявяване на иска. В случая страните са предвидили мораторна неустойка върху неизпълнената част. Същата е установима по размер с просто пресмятане и съвпада с претенцията от 3 540.31 лева.

Съобразно представеното заповедно досие по ЧГД №132/2015г. на РС-Елена се

установяват и вземанията за разноски за заявителя в това производство за сумите: 385.49 лева заплатена държавна такса и 554 лева – адв.възнаграждение, разноски в заповедното производство.

Не се установява плащане или погасяване на тези задължения до приключване на устните състезания.

С оглед на изложеното, съдът достига до различни правни изводи от тези на първата инстанция, чието решение следва да бъде отменено и постановено друго за отхвърляне на иска с правно основание чл.464 ГПК.

В полза на ответника Д.У. се следват сторените по делото разноски, каквито не са доказани и липсва представен списък по чл.80 ГПК. Такъв липсва както за въззивна, така и за първа инстанция, поради което разноски не се присъждат.

Направеното искане за преразглеждане на разноските, сторени пред първа инстанция съдът намира за недопустимо. След връщане на делото за произнасяне по исканото изменение, първоинстанционният съд с определение от 29.04.2021г. е оставил искането по чл.248 ГПК без уважение като определението не е обжалвано. Освен това, с оглед резултата от въззивното обжалване, отговорността за разноски е различна спрямо тази в обжалваното решение.

Въз основа на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №2875/06.07.2020г. по ГД №6745/2019г. на ВРС, 43 състав, за приемане за установено, по отношение на ищцата М. СТ. Г., ЕГН *****, че **не съществува** вземане на взыскателя „Д.У.“ ЕООД, ЕИК 200733809, гр.София, от длъжника „Лукс Имоти Варна“ ЕООД, ЕИК 148036092, гр.Варна, по изп. дело № 20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д., рег. № 808 КЧСИ, за следните суми: **15 734,14 лева**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор за доставка и монтаж на съоръжения за плувен басейн от 25.08.2014г., сумата от **3 540,31 лева**, представляваща неустойка за забавено плащане на главницата, начислена от 21.12.2014г. до 20.05.2015г., сумата от **385,49 лв.**, представляваща държавна такса **и сумата от 554,00 лв.** представляваща адвокатско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 132/2015 г. по описа на РС – Елена както и в частта за разноските, между страните по делото, като вместо това ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на М. СТ. Г., ЕГН *****, за приемане за установено, че в полза на ответника „Д.У.“ ЕООД, ЕИК 200733809, гр.София, в качеството му на взыскател, **не съществува вземане** срещу длъжника „Лукс Имоти Варна“ ЕООД, ЕИК 148036092, гр.Варна, по изп.дело №20178080400912 по описа на ЧСИ З.Д., рег.№ 808 на КЧСИ, формирано от следните суми: **15 734,14 лева**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор за доставка и монтаж на съоръжения за плувен басейн от 25.08.2014г., сумата от **3 540,31 лева**, представляваща неустойка за забавено плащане на главницата, начислена от 21.12.2014г. до 20.05.2015г., сумата от **385,49 лв.**, представляваща държавна такса **и сумата**

от **554,00** лв. представляваща адвокатско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 132/2015 г. по описа на РС – Елена, на основание чл.464 вр.чл.124 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____